

SARAH PINBOROUGH

PRIETENA MEA DE SUFLET

Traducere din limba engleză și note
CĂLIN-ANDREI POPA

LITERA
București
2020

1

DUPĂ

EL

Târfa.

Apucă marginea hârtiei atât de strâns încât rândurile ordonate de cuvinte scrise îngrijit se răsucesc într-o suită ciudată de zigzaguri care mănâncă unele fraze, în timp ce pe altele le scot în evidență, ca și cum ar vrea să-și bată joc de el.

Nu mai pot să fac față.

Ești prea furios.

Mă sperii atunci când mă rănești.

Nu te mai iubesc.

Pământul se clatină, iar respirația îi e din ce în ce mai sacadată pe măsură ce se apropie de sfârșit.

Nu veni după mine. Nu încerca să dai de mine. Nu încerca să ne găsești pe nici una din noi.

Citește scrisoarea de trei ori până să priceapă. Ea a plecat. Ele au plecat. Știe că acesta e adevărul – simte noua pustietate din casă –, dar tot se grăbește să caute prin camere, deschizând dulapuri și sertare. Nu e nici urmă de ea; nici pașaport sau carnet de conducere, nici unul dintre lucrurile acelea importante care-i definesc viața.

Nu încerca să ne găsești pe nici una din noi.

Revine la masa din bucătărie și mototolește scrisoarea, sufocându-i cuvintele în pumnul său încleștat. Are dreptate. E nervos. Mai mult decât nervos. E furios. Simte un fel de căldură glacială înăuntrul său. Se uită pe fereastră afară, cu ghemotocul de hârtie umedă motitolită în palma transpirată. Votcă. Are nevoie de niște votcă.

În timp ce bea, un plan germinează în solul întunecat al minții lui și începe să crească.

Nu are nici un drept să îi facă așa ceva. Nu după toate greutățile prin care au trecut împreună.

O s-o distrugă pentru asta.

PARTEA ÎNTRÂI

2

ACUM

LISA

- La mulți ani, scumpa mea, îi zic din ușă.

E abia ora șase și jumătate și sunt încă amețită de somn, dar bucătăria mea zumzăie de exuberanță adolescentină. E ca un val învolburat care mă lovește în față. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată foarte multă energie. E un sentiment plăcut. Plin de speranță și incredere.

- Nu trebuia să te trezești, mamă. Tocmai plecam.

Îmi zâmbește în timp ce se apropie ca să mă sărute pe obraz, învăluindu-mă într-un nor de miros de şampon de măr și deodorant cu aromă fructată, dar pare cam obosită. Poate că se străduiește prea mult. Se aproape examenele pentru GCSE¹, iar cu antrenamentele de înot de dimineață și seara de câteva ori pe săptămână, timpul petrecut cu fetele și mersul la școală, abia dacă mai reușesc să o văd. Ceea ce, îmi tot spun, e exact cum ar trebui să fie. Se maturizează. Rupe cordonul ombilical. Trebuie să învăț să-i dau

¹ General Certificate of Secondary Education – Certificat general de învățământ secundar

drumul. Dar e greu. Foarte mult timp am fost noi două împotriva întregii lumi. Iar acum lumea se află aproape la îndemâna ei.

- Doar nu în fiecare zi fetița mea împlinește șaisprezece ani, și zic în timp ce umplu ceainicul și îi fac cu ochiul.

Își dă ochii peste cap să-o vadă Angela și Lizzie, dar știu că e fericită că mă trezesc în continuare să o pregătesc pentru școală. A crescut, dar încă e copilașul meu.

- Și oricum, adaug eu, azi am prezentarea aceea importantă la serviciu, aşa că trebuie să plec devreme.

Sună un telefon. Toate cele trei capete se apleacă spre ecrane, iar eu mă întorc din nou la ceainic. Știu că există un băiat pe nume Courtney în viața Avei. Încă nu mi-a spus nimic despre el, dar am văzut un mesaj atunci când și-a lăsat telefonul pe masa din bucătărie săptămâna trecută, un lucru extrem de rar. Obișnuiam să-i mai verific telefonul din când în când, atunci când puteam, dar acum folosește o parolă și oricât de mult mă doare să admit, are dreptul la o viață privată. Trebuie să învăț să am încredere că mintea strălucitoare a fiicei mele o să-o ferească de belele.

- Vrei să primești cadourile acum sau diseară la Pizza Express? o întreb.

Ava ține strâns niște punguțe de cadou din care ies bucăți de hârtie colorate, dar nu-mi spune ce i-au dat prietenele ei. Poate mai târziu o să-o facă. Acum câțiva ani ar fi alergat ca să-mi arate. Dar nu și acum. Timpul trece. Am aproape patruzeci de ani, iar Ava are șaisprezece. În curând o să zboare din cuibul meu.

- Jodie e afară, zice Angela, ridicându-și privirea din iPhone. Ar trebui să mergem.

- Diseară e bine, răspunde Ava. N-am timp acum.

Îmi zâmbește, iar mie îmi trece prin minte că într-o zi o să fie foarte frumoasă. Pentru o clipă, mi se strânge brusc inima în piept la gândul că o să-o pierd, aşa că mă concentrez asupra amestecatului în ceai, după care verific printurile pentru prezentare de pe masă în timp ce fetele își iau gecile, echipamentele pentru înot și ghiozdanele.

- Ne vedem diseară, mamă, îmi strigă Ava peste umăr în timp ce dispare în hol, iar eu simt o pală de aer umed venind de afară.

Dintr-un capriciu, mă duc după geantă și scot o bancnotă de douăzeci de lire și ies după ele, lăsând ușa din față închisă doar cu zăvorul.

- Ava, așteaptă! Sunt doar în cămașă de noapte subțire, dar mă duc după ea pe alei, fluturând bancnota. Pentru tine și pentru fete. Înainte de școală, duceți-vă să mâncăți ceva bun la micul dejun.

- Mulțumesc!

Cuvântul rostit de Ava este numaidecât urmat de ecoul vocilor celorlalte care se înghesuie în mașina lui Jodie, blonda minionă de la volan, iar eu rămân în poarta deschisă a casei noastre. Abia dacă reușesc să urce toate înainte ca Jodie să pornească, iar eu tremur aproape imperceptibil în timp ce le fac cu mâna. Conduce cu viteză și nu cred că a avut timp să-și verifice oglinziile. Oare Ava și-a pus centura? Grijii, grijii. Asta sunt eu. Nu-și dau seama cât de importantă e viața. Cât de importante sunt ele. Cum ar putea? Atât de tinere și cu vieți atât de fericite.

E vară, dar cerul e cenușiu și amenință cu alte ploi, făcând să se simtă răcoarea. Mă uit după ele până când Jodie ia colțul și tocmai dau să mă întorc în căldura casei, când văd o mașină parcată pe strada noastră liniștită, chiar în spatele meu. Simt furnicături pe

piele. Străină. Bleumarin. Nu e o mașină pe care s-o mai fi văzut până acum. Le știu pe toate de pe strada noastră. A devenit un fel de obicei să observ astfel de lucruri. Mașina aceasta e nouă.

Inima îmi bate cu putere în piept, ca o pasare care se izbește într-un geam. Rămân nemîșcată; nu e luptă sau fugi, ci groază. Motorul mașinii e opriț și cineva se află în spatele volanului. Destul de masiv. E mult prea departe ca să îi văd fața. Oare mă privește? În capul meu e un zumzet ca de muște și încerc să-mi recapăt suful. În timp ce panica amenință să mă copleșească, un bărbat, încă îmbrăcându-se cu un sacou în timp ce încearcă să-i facă semn cu mâna șoferului, ieșe de pe aleea sa de acces. Motorul pornește. Numai atunci când se pune în mișcare observ o bandă subțire pe una dintre părți. *EezyCabs*.

Valul de ușurare aproape mă face să izbucnesc în râs. Aproape.

„Ești în siguranță“, spun când taxiul trece prin fața mea fără ca nimeni dinăuntru să se uite în direcția mea. „Ești în siguranță, la fel și Ava. Trebuie să te relaxezi.“

Evident, este mai ușor de zis decât de făcut. Am învățat asta odată cu trecerea anilor. Frica nu trece niciodată cu adevărat. Am mai avut momente de liniște în care aproape că puteam să uit trecutul, dar apoi o ocazie aleatorie declanșează un atac de panică și îmi dau seama că, de fapt, fusese întotdeauna acolo, ca o pojghiță de smoală încinsă lipită de mucoasa stomacului. Recent, am început să am acest sentiment, o neliniște care mă tulbură, ca și cum ar trebui să știu că ceva este în neregulă, deși nu reușesc să-mi dau seama exact ce. Poate că eu sunt de vină. Vârsta.

Hormonii. Ava care se maturizează. Poate că nu e nimic cu adevărat. Și totuși...

– La ce te gândești?

Icnesc și tresar, apoi râd în felul acela în care o face oricine când e speriat pe la spate, chiar dacă sperietura nu e ceva amuzant. Cu mâna la piept, chiar deasupra inimii, mă întorc către doamna Goldman care stă în dreptul ușii de la intrarea casei sale.

– Ești bine? mă întrebă. Nu am vrut să te sperii.

– Da, scuze, îi răspund. Mă gândeam la ce am azi de făcut. Știți cum e.

Mă îndrept spre ușa mea. Nu sunt convinsă că doamna Goldman știe cum e. Pare foarte grijulie când se apelăcă să ridice sticla de lapte de pe treapta de la intrare și o văd cum tresare. Oare ce urmează să-i ofere această zi? Programele de zi de la televizor? *Countdown?* *Pointless?* Nici fiii ei nu au mai vizitat-o de ceva timp.

– Cred că o să fie furtună mai târziu. Vreți să vă iau ceva de la magazin? Oricum trebuie să cumpăr pâine și încă niște lucruri. Dar nu o să mă întorc prea devreme, fiindcă după serviciu o să merg cu Ava să mâncăm pizza. E ziua ei de naștere.

Nu am nevoie de pâine, dar nici nu-mi place ideea că doamna Goldman trebuie să iasă afară pe ploaie. Are probleme cu șoldurile și trotuarele sunt destul de alunecoase.

– Ah, dacă nu te deranjează prea tare, îmi răspunde ea, și aud cum răsuflă ușurată. Ești o drăguță.

– Nu e nici o problemă.

Îi zâmbesc și simt o durere groaznică pe care nu reușesc să o înțeleg complet. Un fel de empatie față de fragilitatea cuiva. Față de tot ceea ce oamenii adună lăuntric. Oricum, ceva de genul acesta. O ascult în

temp ce-mi înșiră micuța ei listă cu produse. Cam tot ce îi e necesar unui om. O să adaug și o prăjitură Battenberg. Un mic cadou. Ar fi frumos să încerc să mă duc pe la ea să bem o ceașcă de ceai în weekend. Zilele trebuie să treacă greu pentru ea și e atât de ușor ca oameni singuri din lumea asta să nu fie băgați în seamă. Ar trebui să știu asta. Am fost singură mult timp. Într-un fel, încă sunt. Mă străduiesc să fiu amabilă cu oamenii singuri. Am învățat că bunătatea e importantă. Oricum, ce altceva mai este?

De când PKR a deschis o sucursală nouă, am fost mutați într-un birou mai mic, dar mai stilat, și, deși mai durează puțin până să vină Simon Manning, când ajung acolo la opt, aproape îmi vine să vomit de emoție și mâinile îmi tremură. Îmi spun că e din cauza prezentării, dar e o prostie. Are legătură și cu Simon Manning. Acesta se mișcă într-o zonă ciudată, chiar incertă, dintre un potențial client nou pentru companie și ceva *complet diferit*. Un flirt. O atracție. Felul în care mă privește s-a schimbat. Nu știu cum să reacționez. E un zumzet de frecvență joasă în capul meu.

- Asta e pentru tine.

Îmi ridic privirea din paginile cu prezentarea și o văd pe Marilyn cu o cutie de Ferrero Rocher din aceea cu trei bomboane.

- Ca să-ți poarte noroc. Iar asta - scoate cealaltă mâna de la spate ca să-mi arate o sticlă mică de șampanie - este pentru după ce-i faci praf cu prezentarea.

Zâmbesc, copleșită de afecțiune. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Marilyn.

- Dacă o să fie așa. Știu că a mai vorbit și cu alți agenți de recrutare.

- Eh, nu-ți face griji, am și niște votcă în sertar, în caz că o dai în bară.

- Super, mersi.

- Păi, pentru ce sunt prietenele cele mai bune?

Chestia cea mai faină în legătură cu acest nou birou necompartimentat e că masa mea de lucru și a lui Marilyn sunt față în față, ca un fel de insultă pentru două persoane. Marilyn a gândit întreaga dispunere și funcționează perfect. Are ochiul format pentru utilizarea cât mai bună a spațiilor. Poate i se trage de la faptul că e măritată de atâta timp cu un constructor.

- Uită-te la Toby, îmi spune ea și îmi face semn din cap spre cealaltă parte a încăperii. E în elementul lui cu fetele astea noi.

Are dreptate. Ne sprijinim de masa ei și ne uităm cum se umflă în pene. Fetele noi par să aibă sub douăzeci și cinci de ani, iar Toby, la treizeci, pesemne că li se pare un bărbat mai în vîrstă, sofisticat. Cu siguranță, el marșează. Chicote nervoase se aud atunci când le spune, evident, ceva teribil de amuzant în timp ce le arată cum se folosește fotocopiatorul.

- O să învețe ele cu timpul, zic eu.

Oricum, pentru o vreme, o să ne distreze. E bine să fiu din nou la serviciu, sub lumina strălucitoare a tuburilor de neon, cu dispunerea uniformă a meselor de lucru, cu scaunele roșii și ținuta la patru ace. Toate astea fac ca neliniștea mea de moment să dispară precum reminiscențele unui vis urât.

La nouă, Penny, glorioasa noastră șefă, PK din numele firmei PK Recruitment, ne cheamă pe toți. Ne adunăm în semicerc în jurul ușii biroului ei, însă eu și Marilyn rămânem puțin mai în spate, ca niște păstori sau ca niște dădace. Îmi place de Penny. E energetică, eficientă și nu simte nevoie să se comporte prea

Respect familiar cu angajații ei. Lucrez aici de peste zece ani și nu cred că am discutat vreodată personal cu ea. Lui Marilyn chestia asta i se pare ciudată, dar nu și mie. Chiar dacă Penny e cam de vârstă mea, e totuși șefa mea. Nu vreau să încerce să fie prietena mea. M-ar face să mă simt inconfortabil.

-Mă bucur că în sfârșit pot să le urez bun venit noilor membre ale echipei noastre, începe ea. E minunat că Emily, Julia și Stacey ni s-au alăturat și sper că o să le placă să lucreze cu noi aici.

Cele trei tinerele, bronzate și complet machiate, se uită radiind la ea, apoi fac schimb de priviri fericite. Sper să rămână la fel de prietenoase una cu alta aşa cum sunt astăzi. Am cunoscut-o pe Marilyn în prima mea zi de lucru aici, și acum nu-mi pot imagina viața fără ea. Deopotrivă colegă și cea mai bună prietenă. Mă face să nu mai fiu singură.

-De asemenea, le mulțumesc mult lui Toby, Marilyn și Lisa pentru că au avut grija de această cetate în perioada asta de tranziție. Marilyn și Lisa sunt angajate cu vechime. Dacă aveți vreo problemă, nu ezitați să le cereți ajutorul – probabil știu mai multe decât mine despre cum merg treburile în această agenție în fiecare zi.

Marilyn zâmbește când ochi curioși se fixează asupra noastră, în timp ce eu îmi cobor privirea în podea și sper să nu se mai uite nimeni la mine. Măcar dacă aș fi avut postura și siguranța ei. Ea face totul fără efort.

-Oricum, mai târziu o să fie prăjituri în bucătărie și băuturi la restaurantul Green Man de lângă colț după terminarea programului pentru cine dorește – iar eu sper că toată lumea o să facă asta.

Apoi, dispare în biroul ei și micuța adunare se risipește. Arunc o privire la ceas. Mai este până când Simon o să

ajungă aici și importanța acestei întâlniri începe să se facă simțită, toate gândurile ridicolă despre atracția dintre noi se evaporă. Încă simt un gol în stomac, aşa că trag de câteva ori adânc aer în piept. Pot să fac asta, îmi spun, doar pe jumătate convinsă. Trebuie să fac asta. și-apoi comisionul compensează pentru toată această anxietate și sunt sigură că o să primesc o primă anuală mai substanțială dacă reușesc. Poate și o mărire de salariu. Trebuie să pun deoparte pentru eventuala plecare a Avei la facultate. Nu vreau să-și înceapă viața de adult cu datorii și sunt hotărâtă să o ajut. O s-o protejez de lume cât de mult pot.

Trebuie. Știu cât de îngrozitor poate să fie în lumea largă.